

[Hasle.]

at der kræves særlige Foranstaltninger i Sønderjylland. Men vi maa kræve, at disse Foranstaltninger ikke begrænses til specielle Pengeinstitutter, og vi maa kræve, at de udvides ogsaa til at omfatte specielt Haandværkerstanden. Det ærede Medlem Hr. A. Svensson har tidligere fra denne Talerstol fremsat Krav om, at der skulde nedsættes en Kommission til at undersøge hele det sønderjydske Forhold, og jeg benytter Lejligheden her til at understrege det Krav, som vor sønderjydske Repræsentant her i Tinget har fremsat.

Hvad selve Konverteringen angaar, søges den i Regeringsforslaget fremmet paa to Maader: ved at fritage nye Serier for Skat og samtidig gøre dem lavt forrentede — saaledes maa jeg forstaa det —, medens man lukker alle andre Serier og beskatter dem. Idet man samtidig giver Lejlighed til at ombytte de gamle Seriers med de nye Seriers Obligationer, haaber man derved at kunne tilvejebringe Mulighed for, at de sidstnævnte Obligationer vil stige op mod Pari.

Ja, man kan jo haabe saa meget, men vi fra konservativ Side har ingen Tiltro til, at dette vil kunne gennemføres. Det ærede Medlem Hr. Krag har allerede paa-peget, at Lovforslaget, samtidig med at det tilsigter Konvertering, paa mange Maader indeholder Bestemmelser, der nødvendigvis maa medvirke til Sænkning af Kurserne paa Obligationerne. Jeg nævner her Bestemmelsen om Angreb paa Reservefonden, Bestemmelsen om, at Udtrækningschancen i visse Tilfælde skal formindskes, Bestemmelsen om, at det solidariske Ansvar skal gøres begrænset i Forhold til, hvad tidligere har været gældende.

Alle disse Bestemmelser maa naturligvis modvirke Hensigten. Men det afgørende Indicium for, at det ikke vil lykkes, er dog noget andet. Det er dette, at den danske Befolkning mangler Tillid til, at denne Regering kan og vil føre en Politik, der fører til Konvertering. Jeg minder om det ærede Medlem Hr. Fiskers Udtalelser, jeg minder om en høj Embedsmands Udtalelser. Paa et Tidspunkt, da man maa tro, at Regeringen er inde i en udpræget Konverteringspolitik, fremsætter det ærede Medlem Hr. Fisker en Udtalelse om, at nu maa man gaa

over til en Kuponskat. Nej, den Tillid, Befolkningen før har haft til Kreditforeningsobligationerne, er under den nuværende Regerings Ledelse blevet fuldstændig undergravet.

Den anden Maade, man vil konvertere paa, beskrives nærmere i § 8. Det er jo kort sagt en Bestemmelse om, at Renten i visse Kreditforeninger vil kunne nedsættes efter en Slags Overenskomst mellem Debitorer og Kreditorer. Jeg tror, den højtærede Indenrigsminister har været Optimist, da han skrev denne Lovbestemmelse. Jeg tror, det vil blive vanskeligt at faa et Flertal blandt Obligationsejerne selv for, at deres Rente skal nedsættes, og jeg tror, det vil blive vanskeligt indenfor mange Kreditforeninger at faa Generalforsamlingen og Repræsentantskabet med til at vedtage det. Efter min Anskuelse vil denne Del af Forslaget simpelt hen blive uden praktisk Betydning. Men som Skueret og i Agitationen vil den Bestemmelse jo altid kunne anvendes.

Naar jeg hertil føjer, at Forslaget indeholder Bestemmelser om Tvangskonvertering og tillige indeholder Bestemmelser, som er stridende imod almindelig gældende Retsopfattelse — jeg tænker paa Bestemmelsen om, at det skal være ugyldigt, naar man tidligere har bestemt, at en vis Serie ikke kan konverteres —, vil man kunne forstaa, at det konservative Folkeparti ikke er særlig velvilligt indstillet overfor dette Lovforslag. Kan vi derimod faa en upartisk, fordomsfri Behandling af Rente- og Konverterings-spørgsmaalet i det Udvalg, der forventelig bliver nedsat, vil man ogsaa finde det konservative Parti rede til at optage denne Forhandling. Vi fra vor Side ser ingen anden Udvej end den, vi pegede paa i Foraaret. Vi er villige til at lade os overbevise om, at der findes andre Udveje, men vi kan ikke overbevises om, at de Veje, Regeringen her har foreslaaet, er farbare.

Til Slut skal jeg gøre nogle Bemærkninger til Lovforslaget om Rentebevillinger. Dér er Forholdet jo det, at man tidligere har kunnet faa Bevilling til at svare en Rente af indtil 6 pCt. uden videre Vanskeligheder, medens der krævedes særlig ministeriel Bevilling til at svare en højere Rente. I og for sig er der ikke nogen principiel Forskel i, om man sætter Renten til 6 eller til 5 pCt., saa nogen principiel Indvending imod dette